

LOTTE & SØREN
[HAMMER]

SVINEHUNDE

K R I M I N A L R O M A N

G Y L D E N D A L

Prolog

Manden på marken smed de sidste brændestykker på plads. Derefter rettede han sig op, pressede håndryggene mod lænden og bøjede sig et par gange bagover for at modvirke en overraskende ømhed i sin ryg. Han var i vane med fysisk arbejde, så de par timer han havde brugt på at fylde gruben, regnede han ikke for stort, og i forhold til hvad han havde udrettet i løbet af dagen, var lidt muskelsmerter da også ligegyldige. De undrede ham blot.

En smule besværet tog han den sidste af petroleumsdunkene og hældte indholdet ud over kævlerne, hvis øverste lag lå i niveau med jorden. Omkring femten rummeter veltørret bøgetræ, iblandet en smule elm, kastanje og birk samt et ungt blommetræ med den rødbrune bark på solsiden og grønlig på skyggesiden, som han med kenderblik havde bemærket. Dertil 31 sække kul, et antal han pertentligt havde indprentet sig, før han startede, og derefter sæk for sæk talt, efterhånden som han bar dem på plads, så arbejdet føltes mindre monotont. Han så på sit ur og konstaterede, at skiven var dækket af størknet blod, og ingen af viserne var synlige. Ligesom sidst han kiggede. Irriteret tog han uret af og smed det på brændet, hvorefter han spejdede hen over himlen, der var begyndt at dunkle. Mod vest oplystes et lavt skydække af et mørkerødt skær fra den synkende sol, og søen neden for marken lå grå og utydelig. Uvejr var på vej.

Fra sin rygsæk tog han et nyt sæt tøj samt en plasticpose med våde engangsklude. Han blottede sin sene overkrop, og skønt han hurtigt frøs, føltes kluden rar mod huden, da han metodisk begyndte at vaske sig. Særlig grundig var han med hoved og hænder, hvor kulstøvet havde sat sine spor og vil-

le vække opsigt, hvad der fik ham til at tænke på, at han burde have medbragt et spejl. Han smilede råt ud i skumringen. Normalt brød han sig ikke om sit eget spejlbillede, men i dag var specielt. Måske han netop i dag på denne gudsforladte sjællandske stubmark kunne se sig selv med en smule stolthed; ja muligvis endda smyge sit åndssvage øgenavn af sig. Alle kaldte ham *Klatrer*. Få, næsten ingen, kendte hans rigtige navn; navnet fra dengang nogen brød sig om ham, og han brød sig om nogen. Indtil ... det ikke var sådan mere.

Tanken om barndommen forblev ikke ustraffet: smerten i hans lænd bredte sig ned over hans baller og baglår som en ond svie. Han ignorerede den og koncentrerede sig om at skifte tøj, idet han lod det gamle ligge på brændet. Da han var færdig, mærkede han hævnens sødme bruse igennem sig. Bortset fra en enkelt uforudset situation, som han havde holdt for sig selv og således på egen hånd måtte løse senere, havde han til punkt og prikke gjort sit. Nu var det de andre i gruppens tur.

Han fandt en lighter frem, bøjede sig ned og tændte. Petroleummet fængede ved første forsøg, og flammerne slog op mod ham, så han forskrækket rykkede et skridt tilbage. En kort stund varmede han sig ved bålet, men hans dybe ubehag ved ild fik hurtigt overtaget.

Et lyn flængede skumringen, og han vendte sig roligt og betragtede himlen; uvejret var kommet hurtigere, end han forventede. I slugten til venstre for ham, hvor skoven skrånede ned mod søen, blæste et par sorte tordenskyer hen mod ham, som om jorden havde åbnet sig og sluppet underverdenens dunkle kræfter løs. Atter et lyn, mens den tredje sorte sky blev slynget op gennem slugten. Derpå fulgte regnen. Store, aggressive dråber, tusindvis af skarpe pile, der rikochetterede fra marken og slog jord op over de stive stubbe. Magtfuldt, rensende, retfærdigt.

Et øjeblik betragtede han bekymret bålet, men vandet kunne ikke slukke ilden, kun holde flammerne i ave. Så vendte han sig og gik med målrettede skridt mod skoven uden at se sig tilbage. Snart var han opslugt i mørket.

Kapitel 1

Mandag morgen væltede tågen ind over landet i hvide, uldne bølger. De to børn kunne knap se en meter frem, da de krydsede skolegården. De måtte pejle sig frem efter hukommelsen, og snart blev deres skridt forsigtige og søgende. Drengen holdt sig en smule bag pigen med sin taske i favnen; pludselig stoppede han.

– Du må ikke gå fra mig.

Også pigen standsede. Tågen fortættede sig i hendes hår, og hun tørrede dråberne fra panden, mens hun tålmodigt ventede på sin lillebror, der kæmpede med at hive skoletasken op på ryggen. Han havde talt tyrkisk, hvilket han sjældent gjorde og næsten aldrig til hende; nu baksede han med stropperne, og hun rykkede tættere på, men hjalp ham ikke. Da han endelig var færdig, greb han hende i hånden; hun kiggede sig omkring uden at få øje på andet end tåge og mørke. Hun sagde:

– Se nu, hvad du har gjort.

– Hvad har jeg gjort?

Han strammede sit tag og lød lille.

– Det er lige meget. Du forstår det ikke.

Hun valgte en retning på må og få, tog et par blinde trin fremad, før hun igen stod stille. Drengen klinede sig op ad hende.

– Er vi fortabt?

– Idiot.

– Der var lys hos mor.

– Om lidt er der også lys her.

– Hvad betyder *fortabt*?

Hun svarede ham ikke, men forsøgte at overbevise sig selv om, at der intet var at være bange for, at skolegården ikke var særlig stor, at de blot skulle fortsætte.

– Vi må ikke gå med fremmede. Ligeegyldigt hvad må vi ikke gå med fremmede. Vel?

Gråden sad i hans stemme, og hun hev ham efter sig i en række ubeslutsomme skridt, indtil hun pludselig fornemmede et svagt skær skråt foran sig og styrede mod det.

Drengen slap hendes hånd, da de nåede hovedindgangen, og pilede ind i bygningen uden tanke for, at han kort forinden havde været grædefærdig.

Kort efter mødtes de i gangen foran gymnastiksalen, hvor pigen sad på en bænk og læste, da broren kom løbende med en bold i favnen.

– Vil du spille fodbold med mig? Du er så god til det.

– Har du hængt dit tøj ordentligt op og sat din taske pænt?

Med opspilede øjne nikkede han bekræftende, som troværdigheden selv.

– Gå op og gør det.

Han luskede af uden indsigelse. Snart var han dog tilbage og gentog sin opfordring om fodbold.

– Jeg har noget, jeg først skal læse. Du kan starte, så kommer jeg.

Han kiggede skeptisk på bogen. Den var tyk.

– Kommer du snart?

– Når jeg har læst kapitlet færdigt. Gå nu ind og leg selv. Der går ikke ret længe.

Han forsvandt ind i salen. Kort efter hørte hun boldlyde, og hun fortsatte læsningen, idet hun indimellem lukkede øjnene og forestillede sig, at hun selv var med i historien.

Drengen afbrød hende.

– Der er ikke plads til at spille.

Han råbte fra salen.

– Hvorfor ikke?

– Fordi der hænger nogle mænd.

– Så spil udenom.

Pludselig stod han foran hende. Hun havde ikke hørt ham komme.

– Jeg kan ikke lide mændene.

Pigen snusede et par gange i luften.

– Har du pruttet?

– Nej, men jeg kan ikke lide de døde mænd. Der er skåret i dem.

Hun rejste sig irriteret og gik hen til døren ind til gymnastiksalen med broren i hælene.

Fem mennesker hang i hvert sit reb fra loftet. De var nøgne og vendte front mod hende.

– Er de ikke også ulækre?

– Jo, svarede hun og lukkede døren.

Så lagde hun en arm om drengen.

– Kan vi nu ikke spille fodbold?

– Nej, vi kan ikke spille fodbold. Vi skal finde en voksen.

Kapitel 2

Chefkriminalinspektør Konrad Simonsen nød ferien. Han sad i sommerhusets øverste panoramaværelse og var i gang med morgens fjerde smøg og ditto kop kaffe, mens han gennem rummets overdimensionerede vinduer gloede ud på et par drivende stratusskyer og tænkte på ingenting.

Den atletiske unge kvinde, der kom ind i rummet efter morgens løbetur, havde smidt sko og strømper, så han hørte ikke hendes skridt, og det gav et sæt i ham, da hun talte. Desuden var han vant til at være alene.

– Puha, far. Du kunne da i det mindste lufte lidt ud.

Udbruddet var rettet mod cigaretrøgen, der hang tungt; hun åbnede terrassedørene på vid gab, så en stiv havbrise stod ind gennem værelset og fik hendes lyse krøller til at flagre om hende, indtil hun besluttede, at den værste ildelugt var jaget på flugt, og satte dørene på krog. Derefter lod hun sig dumpe ned i lænestolen over for ham uden at bekymre sig om, at avisen, der stak op fra linningen i hendes joggingbukser, blev slemmt krøllet. Han sagde:

– Godmorgen, har du været helt i Blokhus? Det var ellers noget af en løbetur.

– Morgen og morgen, det er formiddag, syvsover. Ja, jeg har været i Blokhus, og så langt er der nu heller ikke.

Han pegede begærligt på avisen.

– Er den der til mig?

Hun svarede ham ironisk, men uden bid:

– Og tak søde datter, fordi du lavede kaffe til mig.

– Og tak søde Anna Mia, fordi du lavede kaffe til mig.

Hun hev avisen frem, men fik så øje på askebægeret, og hendes hårde blik fortalte ham, hvad der ville komme. Med en an-

klagende håndbevægelse pegede hun mod skodderne, og hendes bornholmske mål trådte i karakter.

– Fire cigaretter inden morgenmaden.

– Altså, jeg har jo fri, så det er sådan lidt anderledes end normalt.

Han kunne have sparet sig løggen.

– Du ryger alt for meget, du drikker en del for meget, du spiser usundt, og at kalde dig overvægtig er snart ved at være en høflighed.

Han forsøgte sig halvhjertet med et forsvar:

– Jeg ryger næsten ikke på arbejde og kun moderat om aftenen, så i mine ferier kan jeg vel dampe løs, som jeg vil.

– Tja, hvis man ser bort fra, at du lyver, lyder det meget rimeligt.

Han vidste ikke, hvad han skulle sige. Han skævede hen mod avisen, der pludselig var langt væk. Seriositeten i hendes stemme fik en ubehagelig tak til:

– Du ved godt, at du skylder mig femten år, ikke også, far?

Tallet sved ham i psyken, og den velkendte fornemmelse af at være en lusset forælder vågnede straks af dvalen. I tre år havde den slumret, siden en lykkelig majaften, hvor hun pludselig stod på hans dørtrin og forklarede, at hun var en uge i København, og at det var mest praktisk og billigt at bo hos ham. Sagt som om intet kunne være mere naturligt. Så invaderede hun lejligheden og hans liv – en ukendt sekstenårig pige, sød, livlig, levende ... hans datter.

Der var ikke meget andet at gøre end at lægge sig på skjoldet og håbe på nåde, men ordene ville ikke rigtigt komme. At undskylde forekom ham tåbeligt, og at love hende bod, bedring og sund levevis var en hel del nemmere sagt end gjort. Desuden var han af natur mådeholden med at indvie andre i sine følelser. Han forsøgte sig med et par halvhjertede løfter, indtil hun pludselig smøg alvoren af sig igen og skiftede emne:

– Vi vender tilbage til det en anden gang, far. Fortæl mig, om du nu har vænnet dig til faciliteterne? Det er ellers noget af en mondæn bungalow, Nathalie har knaldet op her.

Også det tema var sprængfarligt, om end knap så personligt, og vidste han ikke bedre, ville han have mistænkt hende for bevidst at genoptage det netop nu, da han var i defensiven. Men sådan var hun ikke, det var kun ham, der tænkte på samtaler som strategiske spil med vindere og tabere – en uvane, han lidt for bekvemt affærdigede som en erhvervsskade efter alt for mange forhør. Han forsøgte ikke at lade sig provokere.

– Ja, her er flot.

– Hvorfor blev du så så sur i forgårs, da vi kom?

– Fordi Komtessen er min underordnede, og det hele var lidt overvældende.

– Du vidste da godt, at det var hendes.

– Ja, min fine pige, det vidste jeg, men jeg var ved Gud ikke klar over standarden. Denne her luksushytte vil få eurotegnene til at rulle i øjnene på selv den mest eksklusive udlejer, og at vi låner den for småpenge, er uetisk og sikkert også ulovligt.

– Hun er rig, og hvad så? I øvrigt kan du selv være en pige.

– Desuden bugner køleskabene med mad til en hel atomvinter.

– Vi skal ikke være her en atomvinter, kun fjorten dage, men du kan jo lade være med at spise. Du tager såmænd ingen skade af at tære lidt på depoterne.

– Ingen mad, ingen drikke, ingen røg; hvad bliver det næste? Hun overhørte ham og fortsatte drillende:

– Vidste du, at fliserne på terrasserne er håndmalede italienske klinker, og marmoret i entreen hedder Ølandsbrud?

– Hvor ved du det fra?

– Fra Nathalie naturligvis.

Ingen andre kaldte Komtessen for Nathalie, og det lød mærkeligt. Nathalie von Rosen var godt nok hendes fødenavn, men alle omtalte hende som Komtessen, hende selv inklusive.

– Har du været her før?

– Ja, da.

– Det her bliver værre og værre.

– Så vil du sikkert synes, at det bliver værre endnu, for jeg har nemlig fået en gave med til dig.

– En gave fra hvem?
– Fra Nathalie, men jeg tænkte, at jeg hellere måtte vente et par dage med den.

Hans forvirrede udtryk var ikke påtaget.

– Altså far, nogle gange er du simpelthen så knudret. Det er da ikke særligt svært at forstå, og hvis du spørger mig, er hun simpelthen så smadder glad for dig, at hvis du bare var en lille smule om dig samt tabte femten-tyve kilo, kunne du såmænd gøre et rigtig godt parti.

Små rappe klask af nøgne fødder hen over den hvidskurede pommerske fyr fyldte rummet, og væk var hun, inden han nåede at kommentere hendes absurde tanke.

Gaven fra Komtessen var genial. Som en selskabspapegøje på sin pind sad Anna Mia på armlænet af hans stol og slugte hvert sekund, mens han pakkede ud. Aron Nimzowitsch, *Mein System*, originaludgaven fra 1925, med dedikation af mesteren selv – en kostelig skat, der et øjeblik bragte ham næsten i ekstase. Imens lykkedes det Anna Mia at læse over hans skulder.

– Hvad mener hun med *Tak for hjælpen*?

Han vendte kortet; alt for sent.

– Sig mig, er du totalt uden opdragelse? Man læser sgu da ikke andres breve.

– Jeg gør. Hvad har du hjulpet hende med?

– Det vedkommer ikke dig!

De sad et stykke tid i tavshed; hun på ryglænet, han i stolen.

– Sig mig, hvor godt kender I to egentlig hinanden?

– Hvem? Mig og Nathalie?

Hendes henkastede ligegyldighed var til at skære i.

– Ja, selvfølgelig.

– Det vedkommer ikke dig.

Så var de lige vidt.

Lidt efter var hun mere meddelsom:

– Jeg kender ikke Nathalie specielt godt, og vi er ikke gået bag din ryg. Ikke særlig meget i hvert fald, og at jeg har været her før, skyldes et rent tilfælde. Vi løb på hinanden i sommer i Skagen, og hun inviterede på frokost. Men jeg ved godt, hvornår du har

hjulpet hende, det var under hendes skilsmisse. Var det ikke?

Han tøvede.

– Vi talte en smule sammen.

Hun aede ham kærligt over issen helt op til hårgænsen.

– Jeg tror, at du ærligt har fortjent din bog, far. Så gør mig en tjeneste og lad for en gangs skyld være med at tale om pris. Nathalie kunne aldrig finde på at forlange noget igen for sine gaver, sådan er hun simpelthen ikke, og det ved du udmærket godt.

– Nej, sådan er hun ikke. Det er princippet.

– Måske har du principper de forkerte steder.

Så rejste hun sig og gik hen til et af vinduerne, mens han varsoomt, næsten andægtigt, bladede i sin bog.

– Jeg tager et bad, så kan du imens finde ud af, hvad vi skal lave i dag.

– Ja, ja, det er fint.

Hun måtte kalde to gange på ham, før han rejste sig og kom hen til hende, og han ænsede ikke, at stemningen igen var slået om. Han var langt væk i et parti skak.

– Har du din mobil tændt?

– Nej, aftalen var jo, at omverdenen skulle ekskluderes, husker du nok. Hvorfor spørger du?

Han rejste sig med et sidste langt øjekast på sine brikker i bogen, så kiggede han ud ad vinduerne og lod blikket løbe horisonten rundt. Det kuperede klitlandskab foldede sig ud under ham som uregelmæssige, forblæste bakker, skinnende lyse hvor solen ramte, mørkegrå, dunkle på rygside, en del invaderet af hybenroser, andre fastholdt af marehalm. Yderst ude kunne han se Vesterhavet med glitrende hvide bølgetoppe og højt oppe en flok grågæs, der fløj sydpå langs kystlinjen. Pludselig mærkede han Anna Mias arme omkring sig, og hendes hoved tungt mod sin ryg. En kejtet følelse af blufærdighed stivnede ham, som om hendes ungdom var tabu; alligevel blev han stående, og efter sekunders evighed sagde hun stille:

– Du bliver hentet, far.

Først da så han det. Et ækelt fremmedlegeme, der langsomt ormede sig op ad den snoede klitvej: en politibil.

Kapitel 3

Knap fire timer senere stod Konrad Simonsen på Langebæk Skole i Bagsværd og gloede ud i regnen, der faldt trøstesløs, silende. I buskadsset bag legepladsen arbejdede en hundefører med sin hund, idet han ved tegn og råb dirigerede dyret, der indimellem blev tilkaldt til klap og ros. En ung kvinde med en plasticpose foldet om hovedet som et interimistisk tørklæde sluttede sig til hundeføreren, og et stykke tid betragtede han betjentenes gestikulationer, indtil et vindstød slørede ruden med vand og forvrængede udsynet. Han vendte blikket ned ad gangen. Farven på væggene changede mellem gul, afskallet og snavset, linoleumsgulvet var hullet og mindede om en forhindringsbane; hist og her hang diverse, mere eller mindre vellykkede kunstneriske kreationer, den nærmeste af krøllet ståltråd og stærkt støvede coladåser.

Han slog opgivende ud med armene.

– For pokker, Komtesse.

Ordene gjaldt kvinden bag ham, der talte i mobiltelefon, og de faldt uden vrede, for at påpege det absurde i, at han som en anden hastepakke var blevet afhentet og transporteret hu høj tværs gennem landet bare for at stå og stirre uvirksom ud i et trist oktobervejr. Uden at vide ret meget om den efterforskning, han forventedes at lede – ja, end ikke ane, hvor han skulle gå hen.

Kvinden reagerede på udbruddet, idet hun holdt hånden for telefonen.

– Hej, Simon. Synd med din ferie, men I fik da et par dage. Jeg håber ikke, at Anna Mia blev alt for skuffet. Arne er her om et sekund, og han opdaterer dig.

Hun smilede og fortsatte sin samtale, inden han nåede at

svare. Han gengældte smilet, uden egentlig at ville det, og tænkte, at hun havde pæne tænder. Så lod han maven falde på plads og kiggede igen ud ad vinduet, hvor synet var lige nedslående. Komtessens mobilsnak blev ved og ved, hvad han tog som et ubehageligt fingerpeg om, at Drabsafdelingen, når den dag kom, udmærket var i stand til at fortsætte uden sin aktuelle drabschef.

Og så måske alligevel ikke. Med et halvt øre havde Konrad Simonsen fulgt Komtessens samtale, som han antog var med en af teknikerne, og med ét slog det ham, at der var noget galt. Et lettere eksalteret stemmeleje og problemstillinger, hvis detaljeringsniveau ikke harmonerede med tidspunktet, afslørede hende. Da hun næsten ordret gentog et spørgsmål, som hun allerede havde stillet én gang, greb han hendes telefonarm og pressede den forsigtigt nedad. Hun afbrød uden at afslutte.

– Hvornår har du sidst fået noget at spise?

– Det ved jeg ikke helt; måske for noget tid siden. Hvad er klokken?

Han kendte udmærket tilstanden og vidste også, at den var midlertidig. Alle efterforskere kom fra tid til anden ud for sager, der gik ind under huden på dem og dermed var svære at håndtere; ubehagelige billeder, som satte sig i baghovedet og ikke kunne viskes væk. Dette var åbenlyst en af slagsen for hende. Selv havde han det sværest, når ofrene var børn, men det gjaldt nu de fleste politifolk, og han havde selvfølgelig ikke været i gymnastiksalen endnu. Han parkerede tanken og koncentrerede sig om nuet.

– Kør ud i byen og få noget mad. Vær her tilbage om en time.

– Jeg er ikke sulten.

– Det er en ordre, Komtesse. Og sluk din telefon.

Hun nikkede, som om hun forstod, hvilket han kunne se i hendes øjne, at hun ikke gjorde. Normalt var hun stabiliteten selv; hende, der ikke lod sig rive med, når alle andre kørte ud ad en tangent. Hun drejede sig, og det fade dagslys faldt anderledes på hendes ansigt, og han så nu, hvordan hun havde taget teint efter sit askegrå hår.

– Det er grimt, Simon. Jeg tror aldrig, at jeg har set noget lignende.

– Nej, det er der sikkert ingen af os, der har.

– Arne og jeg kiggede fra døråbningen og ... puha, det var stygt.

– Ja, I gjorde, og se så at komme af sted, jeg har andet at lave end at pylre om dig.

Han ledsagede bemærkningen med et smil for at tage brodden af sine ord. Hun lod ikke til at bemærke det; desuden blev hun stående, og han overvejede at holde om hende eller måske blot lægge en hånd på hendes skulder. Men han lod være; han var ikke så god til den slags. Endelig sagde hun:

– Jeg bliver okay igen om lidt.

– Det ved jeg godt. Farvel.

Så gik hun.

Læseklinikken var midlertidig omdannet til efterforskningscenter. To bogreoler, hvis indhold var forlagt til vindueskarmen, stod nu tomme, og på bordet midt i lokalet lå en pakke papir samt en æske med blyanter. Et whiteboard dækkede lokalets mørkegrønne tavle, så opklaringen kunne foregå med tuschpen frem for med kridt, og på endevæggen hang en planche over skolens grundplan. Den var klasket op i en håndevending, og resultatet var sørgeligt skævt.

Med hovedet let på skrå studerede Konrad Simonsen kortet, mens Arne Pedersen benyttede lejligheden til at tørre sit sæde af. Hans bukser var allerede plettet to steder, og han ønskede ikke at forværre ulykken.

– Hvordan var flyveturen?

– Ubehagelig.

– Hvad med sommerhuset? Kan du få pengene igen?

– Næppe.

Stolene, der havde kendt bedre dage, knagede faretruende, da de to mænd satte sig. Konrad Simonsen hvilede albuen på bordpladen og spurgte kort:

– Hvordan har du det?

Arne Pedersen blev ikke overrasket over spørgsmålet, hvilket tydede godt.

– Bedre, men det var ikke rart i begyndelsen. Jeg brækkede mig to gange, og det har jeg ikke gjort i årevis. Altså i det hele taget, jeg mener – hverken én eller to gange.

– Men du er klar nu?

– Det plejer ellers kun at være børn – ja, du ved.

– Arne, svar på mit spørgsmål. Er du klar nu?

Arne Pedersen kiggede ham i øjnene.

– Ja, jeg er klar nu.

– Fint, så giv mig kronologi, ressourcer og status.

Indledningen blev mere abrupt og kommanderende, end han egentlig ønskede, men irritationen over ventetiden sad stadig i ham, og nu ville han have facts uden omsvøb. Stikorde-
ne blev da også prompte kvitteret. Arne Pedersen gennemgik nøgternt, opremsende og præcist, startende med den tyrkiske mor, der afleverede sine to børn klokken cirka 6.15 ved cykelstativet til højre for skolens indkørsel. Han fortsatte:

– Det er første dag efter efterårsferien, og skolen er åben. Børnene går til deres respektive klasselokaler og hænger overtøjet, hvorefter de mødes ved gymnastiksalen i fløj B for at spille bold. I salen opdager de fem lig. Storesøsteren leder forgæves efter en voksen, men finder ingen, derefter ringer hun 112 fra lærerværelsets telefon og bliver omstillet til Gladsaxe Politi. Opkaldet indgår klokken 6.41. Vagthavende ... øjeblik ...

Han tøvede og tænkte. Konrad Simonsen sagde:

– Navnet er underordnet, men sig mig, de der to børn, er de ikke mødt meget tidligt? Jeg troede, at skoler startede undervisningen klokken otte.

– Det er også rigtigt, og det undrede også mig, så jeg spurgte skoleinspektøren. Det viser sig, at skolen har en håndfuld børn, der møder længe før skolestart. Alle skoler kender problemet. For nogle forældre handler det simpelthen om, at de vil spare penge til den kommunale skolefritidsordning; for andre skal en presset hverdag ...

Konrad Simonsen afbrød.

– Okay, okay, gå videre.

– Jo ... hvor var jeg nu? ... altså pigen får af vagthavende besked på at vente, til der kommer en lærer, og hun kontakter nu sin mors arbejdsplads i Gentofte. Moren er ikke umiddelbart at finde, men ejeren – en herboende libaneser, som flygtigt kender pigen – beslutter at køre hen til hende. Lidt før klokken 7.00 er han på skolen. I gymnastiksalen fjerner han otte børn, som i mellemtiden er stødt til. Også han kontakter Gladsaxe Politi, og klokken 7.38 ankommer en patruljevogn med betjentene ...

Konrad Simonsen afbrød skarpt.

– Klokken 7.38!

Arne Pedersen slap hans blik og rettede på sin slipseknude, en bevægelse hans chef kun kendte alt for godt.

– Ryst op med det navn og fortæl mig, hvad der er sket.

Yderligere sløring var omsonst, og navnet på vagthavende kom på bordet. Samt forklaringen:

– Han mente, opkaldene kunne nedprioriteres ... da det *tydeligt var to Mudjaffa-typer, som havde ringet*. Ja, det er desværre et citat.

Konrad Simonsen var oprigtigt forbavset.

– Hvorfor holder du hånden over sådan en okse? Kender du ham?

Arne Pedersen var fra naturens side forlenet med et ungdommeligt udseende. Sine fyrre år til trods lignede han en forvokset yngling, og nu blussede han fra øre til øre, så hans kulør omtrent matchede det iltre røde hår.

– Vi gik på politiskole sammen. Han og jeg har en tipsklub.

Konrad Simonsen rynkede panden og kneb øjnene sammen, men undlod at spørge yderligere. Arne Pedersen var en dygtig efterforsker, såvel kreativ som effektiv, og det lå i kortene, at han engang ad åre kunne gå hen og blive afdelingens næste chef, men hans lidenskab for spil var velkendt, og der gik flere og flere historier. En dag måtte de have en samtale, men ikke nu, og hvis Arne Pedersen skyldte tumpen penge, ville han ikke vide det.

– Lad det ligge. Videre.

– Betjentene tilkalder forstærkning, skolen afspærres, og børnene bliver sendt hjem. Personalet samles på lærerværelset, og vi kontaktes naturligvis. Jeg ankommer omkring klokken 9.00 og sender bud efter dig, hvorefter jeg informerer politidirektøren samt får fat i Troulsen, Pauline og Komtessen. Så sætter jeg hele rumlen i gang og indkalder alt, der kan kravle: efterforskere, teknikere, retsmedicinsk, hundepatruljer – ja, selveste Elvang er her.

– Hvorfor hundene? Hvad leder vi efter?

– Ti hænder. Blandt andet.

– Fy for pokker.

– Ja, fy for pokker.

– Var du inde i gymnastiksalen?

– Nej, jeg stod i døråbningen. Det vil sige i to omgange, første gang blev jeg som sagt dårlig. De render rundt i rumdrakter; det ligner en science fiction-film, og skønt jeg knap nok åndede derind, fik jeg et længere foredrag om kontaminering af gerningssteder. Gæt selv fra hvem. Det er helt hysterisk.

– Chefen for Kriminalteknisk Afdeling bliver betalt for at være hysterisk med den slags. Hvad med Elvang?

– Ja, hvad med ham? Han måtte selvfølgelig også vente. Så ud over ...

Han ledte efter ordene.

– Ud over hvad?

– Han kaldte mig et modedyr, men det er jo ikke videre relevant.

– Næ, bortset fra at han åbenbart endnu er åndsfrisk.

– Grin du bare, om lidt er det din tur, han venter dig, når vi er færdige; salen er sikkert frigivet nu. Men apropos Elvang, så ved jeg positivt, hvorfor han ikke er pensioneret. Min brors nye kæreste arbejder i Undervisningsministeriet, der jo administrerer Rigshospitalet. Den skulle være god nok, det er ikke løse rygter, vil du vide hvorfor?

Konrad Simonsen konstaterede tilfreds, hvordan hans underordnede havde overskud til andet end stringente fakta; han svarede smilende:

– Meget gerne, når vi har tid. Hvordan med ressourcer?
– Ikke endeligt afklaret, men det tegner mildt sagt lovende. Vi er ved at blive omdannet til en specialgruppe. De ændrer i organisationen.

– Det lyder da fælt. Hvem er *de*?

– Det ved jeg ikke. Altså, jeg siger dig, Simon, den første time var et gedemarked, som jeg aldrig har oplevet før. Justitsministeren ringede to gange og forlangte at blive informeret; minut for minut.

– Justitsministeren? Hvorfor i alverden følger han ikke det almindelige hierarki?

– Ingen anelse, det spurgte jeg ham ikke om.

– Minut for minut. Sagde han det?

– Ja, det gjorde han faktisk. Det er ordret.

– Forbløffende.

– Det må man sige. Desuden ringede rigspolitichefen et par gange. For at indskærpe, at justitsministeren skulle informeres, og anden gang truede han med at komme, men Komtessen fik talt ham fra det. Endvidere var der politidirektøren, men det er selvfølgelig naturligt nok. Kommunaldirektøren i Gladsaxe har sin borgmester på nakken, så han hang også jævnlige i røret. Desuden ringede kammeradvokaten, godt sur i skralden.

– Kammeradvokaten? Hvordan i alverden kommer han ind i billedet?

– Ja, det var det, han spurgte mig om. Han ville ikke have noget med efterforskningen at gøre. Tror jeg nok, han sagde. Han er ikke nem at forstå, men hvem der overhovedet har inddraget ham i første omgang, fandt jeg aldrig ud af. Og Komtessen har også haft sit. Både formanden og næstformanden for Folketingets retsudvalg. Blandt andet.

– Gud fader bevares, sikke en omgang rod.

– Det tør siges, og der er mere endnu. Til sidst fik jeg en op-ringning fra en kontorchef i Statsministeriet, Helmer Hammer – ja, det hedder han sgu – og det var umiddelbart efter justitsministerens anden svada, så jeg var efterhånden godt knotten over afbrydelserne. Desuden var jeg vel på det tidspunkt noget

rystet, men det kan jeg først se nu. Nå, jeg fortalte ham temmelig direkte, at medmindre vi fik arbejdsro, ville der slet ikke blive noget at informere om, om så Dronningen ringede. Derefter knaldede jeg røret på, eller hvad man nu gør med en mobil.

– Hm, var det nu klogt? Hvad skete der så?

– Ja, så ringede han igen.

– Smart træk, skal du nu dirigere færdsel?

– Nej, han er i grunden meget fornuftig. Han ved intet om politiarbejde, hvilket han befriende nok selv startede med at fastslå, men han lovede at stoppe forstyrrelserne, og det har han vist gjort. Der har i alle tilfælde ingen høvdingeopkald været siden.

Arne Pedersen så helt lettet ud. Konrad Simonsen forsøgte at få samtalen tilbage på sporet uden at virke alt for utålmodig.

– Det lyder rigtig godt, men afklarer ikke vores ressourcer.

– Jo, det gør. For han sagde også, at du skal lede efterforskningen ...

– Det gør jeg allerede.

– Ja, ja. Lad mig nu tale ud, som sagt: Du skal lede efterforskningen og udelukkende referere til ham. Ingen andre.

– De almindelige kommandoveje er sat ud af kraft?

– Også i den grad, men det bliver bedre endnu. Du kan frit vælge holdet, og du har ingen ressourcemæssige begrænsninger, hverken med hensyn til mandtimer eller økonomi. Eventuelle bureaukratiske forhindringer afklarer han, så din tid fuldt og helt kan bruges på efterforskning.

– Det var ellers noget af et udspil.

– Ja, han er ikke uden evner. Dog pointerede han, at dit officielle mandat endnu ikke er på plads, men det er en formssag. Du skal kontakte ham, når du har tid, jeg har hans nummer. Så summa summarum, Simon, er du temmelig meget din egen herre.

– Sagde han også det?

– Nej, det er min konklusion.

– Hm, jeg bryder mig ikke om, at de gængse systemer ignorerer.

– Det er bedre end at alle mulige høje herrer og damer koster rundt med os efter forgodtbefindende.

– Måske, men det får vi at se. Lige nu har vi andet at tænke på.

Pludselig ringede klokken højt og gennemtrængende. Ingen havde tænkt på at afbryde den, da børnene blev sendt hjem. Det gav et sæt i Konrad Simonsen, og stolen våndede sig. I et splitsekund søgte han afrettet mod sin pult. Arne Pedersen, hvis forhold til skoleklokker var mindre belastet, ventede roligt, til kimeriet ophørte, hvorefter han afsluttede sin gennemgang.

– Den øjeblikkelige arbejdsdeling er, at Paulines hold trawler hos naboerne og på skolens udearealer, Komtessen står for gennemgang af skolens lokaler, Troulsen leder afhøringen af personalet, og jeg er ledig, nu du er kommet. Vores mest presserende problemer er, at de døde er ukendte, og pedellen er væk. Per Clausen hedder han, og han åbnede formentlig skolen i morges, men ingen har set ham. Muligvis er han indisponeret på grund af alkohol, det sker fra tid til anden. Omkring identifikation har jeg en halv snes erfarne folk, der i øjeblikket forsøger at finde ud af, om de fem mænd er savnet et eller andet sted fra. Foreløbig uden resultat.

Konrad Simonsen tænkte sig om, så rejste han sig, og Arne Pedersen fulgte trop.

– Vi mødes om en halv time, sørg for at de andre ved besked. I kan hente mig i gymnastiksalen, men jeg vil have Elvang alene til start. Sig til Troulsen, at ikke så meget som en løsvikar forlader stedet uden min tilladelse, og se så at få hevet Pauline indendørs, hun ligner et druknet dyr. Jeg ved ikke, hvad hun overhovedet laver derude; hjælper hundene måske?

– Herregud, hun er jo ikke så erfaren endnu.

– Hun får ikke mere erfaring af at blive våd. Skaf et ordentligt regnslag til hende, skolepatruljen har sikkert et hængende. Og så er der én ting mere. Der har været ti elever inde i gymnastiksalen. Er der tilkaldt krisehjælp? Hvad med forældrene, er de underrettet?

– Åh, nej.

Arne Pedersen bankede en knyttet hånd mod dørkarmen.
Han havde selv to børn.

– Få det gjort, men vis mig først ned til Elvang og fortæl din historie om ham på vejen. Du har klaret det rigtigt fint, Arne. Det er meget tilfredsstillende.

Rosen klingede hult. Som tillært på et lederkursus.

Kapitel 4

Kirkegården lå øde hen, og den enlige mand med paraplyen bevægede sig langsomt, næsten ydmygt, forbi gravstederne, som fornemmede han, at han ikke passede ind. Hvert skridt han tog, knitrede i perlegruset og lød forkert i stedets våde stilhed. Ved en prunkløs grav i udkanten af kirkegården stoppede han og slog en klapstol ud. Før han satte sig, lagde han forsigtigt en buket på graven. Regnen opfriskede blomsterne som et sidste kærtegn fra naturen, og manden, hvis navn var Erik Mørk, smilede derved.

– Jeg har blomster med, far, for i dag er en ganske særlig dag, som jeg har ventet forfærdelig længe på. Måske siden jeg var barn, selvom det selvfølgelig ikke giver mening. Radioen har netop meddelt, at de henrettede er fundet, og resten af dagen bliver uden tvivl helt hysterisk.

Han tav og kiggede ned i jorden, og der gik en rum tid, før han fortsatte. Så smilede han, og smilet kom fra hjertet, hvilket ikke skete ofte. Han elskede at sidde der i den blide fred, fjernt fra verden, og lade minutterne dø ét for ét, mens han fortalte om stort og småt til sin fars grav. Hans arbejde var udadvendt, men af sind var han modsat, og måske var det hemmeligheden bag hans erhvervsmæssige succes. En succes, der omvendt var ham ligegyldig, og som han ville bytte med hvad som helst, hvis han kunne leve sin barndom om.

– Jeg har været ved at gå til af spænding, på trods af at jeg allerede i lørdags fik brev fra Klatrer med videoerne fra minibusen og gymnastiksalen, så jeg vidste jo godt, at det var sket, men ...

Sætningen blev aldrig fuldført, og han sprang uden overgang ind i en anden sammenhæng:

– I morges var jeg på bureauet, hvor vi havde evaluering med en kunde. Kampagnen går strygende, og alle roser hinanden. De sælger en masse ligegyldigt tøsetøj, vi kan føje en ny succes til de øvrige, og begge parter tjener en grufuld bunke penge. Ikke en djævel nævnte de otte småpiger, der i øjeblikket falbyder sig selv som bolsjer på hver anden reklamesøjle ud over byen. Herregud, de er knap og nap i puberteten, og ... ja, jeg ved, at det virker hyklerisk, for jeg er jo om nogen ansvarlig, men jeg kunne dårligt klare det og tog fri resten af dagen.

Regnen var i aftagende. Han foldede sin paraply sammen, rystede den, og lagde den ved siden af stolen, før han søgende talte videre.

– Det er selvfølgelig en af fordelene ved at eje sin arbejdsplads, altså at man kan komme og gå, når man vil, og i dag gik jeg, og det uden egentlig at vide hvorfor. Vi har kørt så mange lignende kampagner, og den her er såmænd langt fra den værste, så måske er det mig, der er specielt sensibel netop nu.

Uret på kirketårnet slog. Han rejste sig, strakte sine ben og satte sig så på hug ved gravstedet, hvor han fjernede et par våde blade, der klæbede til stenen. Derefter lod han blidt sine fingre glide hen over indskriften, frem og tilbage et par gange. *Arne Christian Mørk. 1934-1979.* Samtidig med at han sirligt rensede graven for det spæde ukrudt, gartneren havde overset, talte han videre til den døde.

– I går tog jeg en meget bevægende afsked med Per, du ved Per Clausen, ham pedellen jeg har fortalt dig om. Han er en fantastisk mand, og jeg kommer til at savne ham. Først spiste vi frokost, og bagefter så vi de videosekvenser, jeg har redigeret. Han roste mig meget, men de er også blevet gode. Specielt én enkelt fra minibussen er fremragende, en lille satanisk perle, som nok skal ruske op i opinionen og hærde folkesjælen; den kan gå hen at blive aldeles afgørende, bare vent og se. Det var Pers idé at montere skjulte kameraer over hvert sæde, hvilket var et kæmpearbejde, men det viste sig altså at være besværet værd. Ellers talte vi om alt mellem himmel og jord, ikke kun om de kommende uger, næsten som var han på almindelig søn-

dagsvisit. Det er svært at forestille sig, at jeg aldrig skal se ham mere.

En bil kørte forbi på vejen bag kirkegården, og forrevne basstumper fra en radio brød et øjeblik gravfreden. Han ventede, til der var ro.

– Da Per tog afsked, sagde han noget, jeg har tænkt meget over. *Farvel, skumgummimand*. Det var hans sidste ord til mig. *Skumgummimand*. Sagt med det lille skæve smil, der er så karakteristisk for ham. Han hentydede naturligvis til, at jeg som barn spiste skumgummi, fordi jeg troede, at det kunne opsuge det grimme inden i mig. Jeg havde næsten glemt det, altså at jeg havde fortalt ham det. Hvordan jeg tiltuskede mig små stykker skumgummi alle tænkelige steder fra: hynder og sæder, bolde fra gymnastik, svederemmen i min ridehjelms, ja oven i købet mors skulderpuder pillede jeg i. Når jeg taler om det, kan jeg huske smagen, selvom man måske ikke skulle tro, at skumgummi smager af noget. Men det gør det, det smager forkert, forkert og af skyld.

Han virrede med hovedet for at jage sine tanker væk og tilføjede så eftertænksomt:

– Det er ubehageligt at mindes, og ... tja, Per rammer det måske meget godt. Når alt kommer til alt, er det nok, hvad jeg er – en skumgummimand.

Kapitel 5

Professor, dr. med., retspatolog og statsobducent Arthur Elvang var en ubehøvlet mand. Konrad Simonsen rustede sig mentalt, fast besluttet på at holde fokus og ikke at lade sig distrahere af professorens skarpe tunge. De mødtes foran gymnastiksalen, hvor Arthur Elvang sad fordybet i et tidsskrift omtrent samme sted, som den tyrkiske pige havde siddet godt syv timer tidligere, og også han var uvillig til at opgive sit læsestof. Efter en evighed lagde han sin lekture fra sig og blev nærværende, idet hans små plirrende øjne bag hinkestensbrillerne kørte kritisk op og ned over Konrad Simonsen, som tog han mål til en habit.

– Du har nok sanket sul til vinteren, lille Simon. Synd med din ferie. Hvor var du henne? På julemærkehjem?

Han rakte en kroget hånd frem, og Konrad Simonsen, der troede, han ville understrege sin uforskammethed ved at pirke ham i maven, veg et skridt tilbage.

– Nu ikke sur, tag og hjælp mig op.

Konrad Simonsen hev ham forsigtigt på benene.

– Jeg er ikke sur. Min datter kommenterer jævnligt mit omfang, så jeg er såmænd hærdet, men det er snart mange år siden, at nogen har kaldt mig *lille Simon*. Det holdt op, da Kasper Planck blev pensioneret.

Kasper Planck havde været chef for Drabsafdelingen før Konrad Simonsen.

– Ja, som tiden går. Har du fortalt din datter om din diabetes?

Konrad Simonsen stivnede.

– Hvor i alverden ved du ...

Han afbrød og beherskede sig. Professorens medicinske eks-

pertise var legendarisk; på trods af den måtte han have gættet. Et gæt han nu selv ufrivilligt havde bekræftet ved sit udbrud. Han sprang skyndsomst fra emnet.

– Er salen frigivet?

– Ja, teknikerne rømmede den for et kvarter siden, men hold dig fra bagindgangen og baderummet. Jeg hører, at du har frie hænder i denne her sag. Er det rigtigt?

– Formentlig.

– Så skulle du tage og hente Planck ind, medmindre han er blevet dement. I to får det bedste frem i hinanden. Desuden er han bedre begavet, end du er.

– Han er ikke dement. Skal vi gå ind?

– Ja, bevares. Godt ord igen, lille Simon.

Midt i rummet hang ligene af fem nøgne mænd, hver med en galgeløkke af kraftigt blå nylonreb om halsen. Tovene var fastgjort til solide gyngekroge, der var skruet op i loftet omkring syv meter oppe. Fødderne befandt sig cirka en halv meter over gulvhøjde, og kroppene var placeret med godt to meters afstand, således at de fire yderste dannede et kvadrat, hvis sider løb parallelt med rummets vægge. Alle lig manglede hænderne, mens underarmene var intakte fra albuen og ned til håndrodsbenet. Ansigterne var sønderflånsede, og de fleste menneskelige træk var forsvundet, ligesom ligenes kønsorganer enten var fjernet eller maltrakteret. Døden og skaderne gav mændene et særegent fællespræg, som om deres fysiske afvigelser ikke længere fandtes. Konrad Simonsen kendte fænomenet og vidste, at når han havde betragtet de døde lidt længere tid, ville deres individualitet genopstå.

– Motorsav?

Arthur Elvang bekræftede. Det var en af hans fordele. Han var ikke bange for at videregive sine umiddelbare vurderinger, i modsætning til de fleste andre patologer, Konrad Simonsen kendte, der sjældent så meget som ville kønsbestemme et lig, før det var blevet CT-scannet. Og embedslæger var endnu værre.

– Mens de var i live?

– Nej.

Svaret lettede, det hele var rigtig grimt i forvejen, selvom han til sin egen overraskelse ikke reagerede fysisk, da han så ligene. Måske fordi der var luftet ud, måske fordi han havde haft god tid til at forberede sig på synet, måske fordi han var psykisk afstumpet og allerede havde set mere end godt var. Hvem kunne vide, hvilken forklaring der var den rigtige, og hvem interesserede det desuden? Ikke ham selv i alt fald. Han fortsatte sin langsomme gang rundt om mændene.

I betragtning af at de hver især måtte have blødt kraftigt, var der ikke meget blod. Under hver afdød lå en mindre størknet plet med diameter som en tennisbold. Halsene, den øverste del af overkroppene samt lårene var ligeledes blodige, og desuden fandtes blodplamager i deres hår. Ellers var der ingen blodspor, men han kunne tydeligt fornemme den sødlige blodlugt, der blandede sig med de mere kraftige indtryk fra afføring og kropsvæsker. Temperaturen og tre åbne vinduer gjorde dog, at stanken var til at holde ud. Ligenes gullighvide oppustede kroppe ledte hans tanker hen på ophængte svinesider på slagteriets samlebandskroge, en respektløs association han til sin ærgrelse ikke kunne ryste af sig.

Han koncentrerede sig om mændenes hoveder, mens han uden hastværk bevægede sig ind mellem kroppene og beså hver enkelt. Snittene var lagt uens fra person til person, tre havde fået savet hele ansigtet væk, idet savklingen var trukket parallelt med torsoen fra issen ned til kæben, så hjerne, kæbehuler og svælg lå blottet; de øvrige var der savet i på kryds og tværs med skæret holdt vinkelret på ansigtet. To havde bevaret tungen og en del tænder. En enkelt havde et næsten uskadet øje.

Samme skødesløshed gjorde sig gældende omkring læderingen af kønsorganerne, to mænd havde fået fjernet såvel penis som testikler, to andre kun penis. Hos en enkelt var snittet lagt så dybt, at blæren var faldet ud og hang ned over lysken, mens sideligt kun manglede glansen på sit lem. Manden i midten havde tømt sin tarm, størknet sort afføring sad mellem hans baller og ned over baglåret, og en håndfuld spyfluer hav-

de fundet vej. Snittene ved håndleddene var derimod rene og præcise, Konrad Simonsen kunne se marven i de to underarmsknogler og kom helt uvilkårligt i tanke om, at den ene hed *ulna* og den anden *radius*. Men hvilken der var den store og hvilken den lille, kunne han ikke huske.

Han startede forfra og foretog en runde mere, idet han denne gang ledte efter særlige kendetegn. Et ukvalificeret bud sagde ham, at mændene var mellem fyrre og halvfjerds år. Én havde en guldring i venstre øre samt en falmet ørn tatoveret på højre skulder, og to havde ar efter blindtarms- eller brokoperationer. En var skaldet og havde en unaturlig mørk teint, rime­ligvis fra solariebesøg. Liget i det bagerste venstre hjørne havde lange uklippede tånegle, der var angrebet af neglesvamp og lignede flæskesvær. I den højre øregang sad en tand med en guldplombe.

En sidste rundgang helligede han rebene, som var ophængt med matematisk præcision parallelt med salens vægge, og flugtede han diagonalt med sit ene øje lukket langs to reb, kunne han ikke se det bagerste. Det gjaldt både på kryds og tværs. Nogen havde gjort sig meget stor umage, da krogene blev skruet i loftet.

Konrad Simonsen afsluttede gennemgangen og gik hen til Arthur Elvang, der kun havde vist ligene flygtig interesse og nu så ud, som om han kedede sig bravt.

– Dine umiddelbare indtryk?

Professoren tøvede ikke.

– Hængt her, ikke flyttet. Onsdag eller torsdag og formentlig danske. Men spørg mig ikke om, hvordan de kom op at hænge, eller hvorfor der ikke er blod overalt.

– Hvornår har du noget nagelfast om tidspunktet?

Den gamle mand sukkede, han var ingen vårhare længere, og tanken om den kommende aftens arbejde huede ham ikke.

– Jeg er nødt til at indkalde forstærkning. Til overarbejdstakst, som du betaler.

– Absolut. Indkald så mange, du vil.

– Ring til mig efter midnat.

– Det gør jeg så.

Konrad Simonsen manglede kun et enkelt spørgsmål. Det var til gengæld en smule kontroversielt. Desuden faldt det strengt taget uden for professorens arbejdsområde, men i betragtning af mandens enorme erfaring og eminente dygtighed var det ikke urimeligt at spørge.

– Terrorisme?

Der gik lidt tid, før Arthur Elvang fattede meningen, så tog fanden ved ham. Han vinkede med hænderne ved siden af hovedet som en hysterisk teenager og messede sarkastisk:

– Uha, uha, uha, troldene kommer. Og kommer de ikke fra skoven, så kommer de nok fra søen.

Konrad Simonsen ignorerede hans aparte opførsel og sagde koldt:

– Elvte september, Bali, Beslan, Madrid, London. Var det også paranoia, hr. professor?

De fastholdt hinandens blik, så slog den gamle opgivende ud med hænderne.

– Hvis du forestiller dig hellige krigere med krumsabler og drømme om Kalifatet, er der ikke noget, jeg kan se, som peger i den retning. Men jeg ved heller ikke rigtig, hvad det skulle være. Dit spørgsmål er ubegavet.

– Måske nok, men jeg vil selv blive stillet det resten af dagen.

Arthur Elvang svarede ikke. Han kiggede på ligene en ekstra gang og rystede sagtmodigt på hovedet. Med sin leverplettede isse, sit pjuskede, tynde hår og indsunkne bryst mindede han mest af alt om en fugleunge. Så sagde han:

– Jeg var i Rwanda i 1995.

– Jeg troede ikke, at du fløj.

– Kun til folkedrab. I fire måneder rejste jeg bogstaveligt talt fra den ene massegrav til den næste. Der var så ufatteligt mange myrdede mennesker, at det trodser enhver beskrivelse, og jeg afdækkede udskejelser og fornedring, som du ikke kan forestille dig i dit vildeste mareridt. Det var ubeskrivelig rædselsfuldt, men det var ikke det værste, det værste var at komme hjem og opleve, at ingen var interesserede. Ofrene havde gan-

ske enkelt den forkerte farve i forhold til at sælge nyheder, og at påpege katastrofen var nærmest dårlig smag, så jeg beklager, hvis jeg har et noget kynisk forhold til begrebet terrorisme.

Konrad Simonsen følte sig tom.

– Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige.

– Der er heller ikke nogen ord, som slår til. Glem det, det gør alle andre. Men fortæl mig, hvordan du ved, at jeg ikke bryder mig om at flyve?

– Det har jeg hørt.

– Det skulle vel aldrig være fra myten om, at byens hotelbranche har trukket i trådene og fået forlænget mit arbejdsliv, fordi min flyskræk genererer internationale konferencer til København.

Konrad Simonsen mærkede en svag varme i kinderne.

– Noget i den stil.

Døren for enden af gymnastiksalen gik op. Arne Pedersen, Komtessen og Pauline Berg trådte ind, kort efter fulgte Poul Troulsen.

– Du er et fjols, tænk at landet brødføder en drabschef, som tror på den slags bavl. Det er skræmmende. Skam dig og hent en spand.

– Hvad vil du med en spand?

– Din bette ny har vist endnu ikke lært at undertvinge sine menneskelige reaktioner.

Advarslen kom for sent. Sekundet efter foldede Pauline Berg sig sammen og tømte sig ud over gulvet uden at gøre brug af den plasticpose, hun for tilfældets skyld holdt i hånden. Arne Pedersen kiggede på sine oversprøjtede sko og hev derefter et lommeterklæde frem; det var af hvid natursilke og havde været dyrt. Han nåede at løfte en fod, inden Komtessen snuppede lommeterklædet og rakte det til Pauline Berg, som taknemmeligt kiggede op på ham, før hun brækkede sig igen.

© Lotte Hammer Jakobsen, Søren Hammer Jacobsen & Gyldendal, 2010

ISBN 978-87-02-09292-9

Trykt hos Special-Trykkeriet Viborg a-s

www.gyldendal.dk